

Fradi-győzelem a világ legjobbja ellen

URUGUAYI VÁLOGATOTT-FERENCVÁROS 2:3 (0:3)

Barátságos mérkőzés, 1929. július 21., Montevideo, Parque Central Stadion, 30 000 néző.

Ferencváros: Amsel – Hungler, Papp – Fuhrmann, Bukovi, Obitz – Rázsó, Takács II, Turay, Toldi, Kohut.

Az ellenfél összeállítása nem ismert.

A Ferencváros gólszerzői: Rázsó (7.), Takács II (18., 23.).

A húszas évek végén Dél-Amerika szinte még elképzelhetetlenül messze volt Magyarországtól. A nagy kivándorlási hullámban ugyan néhányan eljutottak Brazíliába, Chilébe, Argentínába, Uruguayba is, de a futballisták nagy része csak vágyott arra. Visszaút felettébb ritkán volt.

Már a húszas évek közepén felvetődött, hogy a magyar válogatott – miután az ottani szövetség egyik vezető alkalmazottja a honfitársunk volt – eljusson Argentínába, de a klubok nem akarták elegendni hónapokra a játékosaikat. Eljutott oda a néhány magyart is soraiban tudó Teplitzer FK, a tepleci németek klubja, annak túróját aztán éveken keresztül emlegették az Európát keresztül-kasul bejáró magyar futballisták.

A Ferencváros – hosszú szervezőmunka eredményeként – 1929 nyarán jutott el először Dél-Ameri-

kába. A zöld-fehérek előző ősszel megnyerték az akkori legtekintélyesebb nemzetközi kupasorozatot, a Közép-európai Kupát, de a következőre nem neveztek, tudván, nem lesznek itthon a kiírt dátumokon.

Az első két profi bajnokság megnyerése után az 1928–1929-esben a veretlen tavaszi menetelés ellenére csak második lett a Fradi a Hungária mögött. Az Amsel – Takács I, Papp – Lyka II, Bukovi, Obitz – Rázsó, Takács II, Turay, Szedlacsik, Kohut összetételű tizenegy június ötödikén, a III. kerület FC ellen játszotta idénybeli utolsó bajnoki mérkőzését, s másnap már vonatra is ült a társaság a Keleti pályaudvaron, hogy harmadosztályon eljusson Genova kikötőjébe. Szigeti Imre, a labdarúgó-szakosztályelnöke, valamint Bródy Sándor túravezető, egyben segédedző és Tóth-Potya István edző alkotta a delegáció vezetőségét, mindhárman megértéssel, a fi-

Tiszteletkört futnak a Ferencváros játékosai Brazíliában. Öltönyben Medgyessy Jenő, a klub korábbi játékosa, a túra egyik főszervezője.

A túraküldöttség játékosai. Állnak, balról: Furmann, Berkessy, Takács I, Turay, Toldi, Kovács, Takács II, Obitz, Táncoş, Bukovi, Kohut. Elöl: Lyka II, Szedlacsek, Rázsó, Amsei, Hungler II, Papp. A képről Sifilis kapus hiányzik.

Így várta a Magyar Újság Dél-Amerikába a Ferencvárost

1923-as „felavatásától” kezdve két éven át az olasz flotta legnagyobb hajójának számító monstrum igazán előkelő miliőt biztosított az utazáshoz. Elég volt csak a fiuknak az étkezőszalonba belépni, hogy erről egy másodperc alatt meggyőződjenek. A hajón egyébként 244 hely volt az első osztályon, 244 a másodikon és 1800 a turista komfortfokozaton. Ritkán fordul elő, hogy az utóbbiban lakók keltsek a legnagyobb feltűnést, de nehéz lett volna nem észrevenni az elegáns, egyenszabású vászonruhákba bújt, ahhoz zöld sapkát illesztő futballistákat, Közép-Európa bajnokait. Akkor is feltűnést keltettek, amikor tréningeszerelésbe bújva a legfelső fedélzeten edzeni kezdtek. Szökdecselés, sétálás, könnyű futás szerepelt a programban, de „kiegészítő sportként” Tóth-Potyá edző engedélyezte, hogy a játékosok (szigorúan csak éjjelig!) a szalonban táncoljanak.

Tizenkét napos ringatózást követően kötött ki a közben szinte kivétel nélkül a tengeri betegség kellemetlen érzésével is megismerkedő játékosokkal a Giulio Cesare a távoli Rio de Janeiro kikötőjében. Ezernyi magyar, köztük a követ várta a küldöttséget, ezt csak azért érdemes megemlíteni, mert aztán az

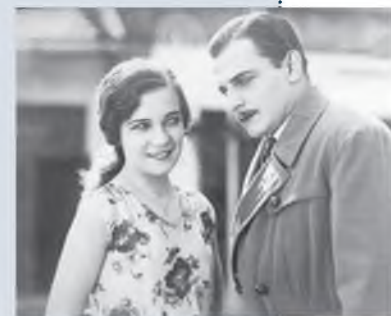
Így festett a Giulio Cesare szalonja

úk pedig nagy örömmel fogadták a Zwack gyár egyébként a Hungáriának szurkoló tulajdonosának kifejezetten az útra küldött ajándékát: egy teli ládányi szíverősítő Unicumot. Még gondolja valaki, hogy a Ferencváros dél-amerikai túrája nem az egész magyar futballtársadalom szívügye volt!

A társaság, amely jó futballistaszokás szerint az út nem alvással töltött idejének nagy részét kártyázással – esetünkben: römizéssel – ütötte el, Bécsen, majd Milánón át vonatozott. Genovában aztán átszállt a kompánia a Giulio Cesare („magyarul” Julius Caesar) nevű óriási óceánjáróra. Az összesen 2350 utast magába szippantani képes,

1929

- A „fekete csütörtökkel”, azaz a New York-i tőzsde összeomlása nagy gazdasági világválságba torkollott, amely a magyar mezőgazdaságot és ipart is érzékenyen érintette.
- Első alkalommal adták át az Oscar-díjakat, Magyarországon pedig Jávor Pál és Eggerth Márta főszereplésével elkészült a „Csak egy kislány van a világon” című hangosfilm, amelyet eredetileg még némafilmként készítettek el.
- Ebben az évben hunyt el Benedek Elek meseíró és Heim Pál gyermekgyógyász is.
- Babits Mihály és Móricz Zsigmond átvette a Nyugat című folyóirat szerkesztését.
- A magyar 4 x 200 méteres váltó Európa-rekordot úszott Budapesten a Klebelsberg-kupa küzdelmei során.

Pásztor Béla, az UFA filmcég budapesti igazgatója köszöntötte a hazatért küldöttséget. Mellette egy szurkoló, majd Hungler II, Bukovi, Takács „Mari néni”, Turay, (a háta mögött) Bródy Sándor edző, Szigeti Imre, Tóth-Potya István, Takács II, Kohut, Toldi.

Takács II pedálozik... A civil életben nem volt rá jellemző.

út során végig szinte minden lépést lelkes honfitársak vigyázó szeme kísért.

De nem csak a magyaroké, az első találkozóra – a São Paulo válogatottja ellenire, amelyről megjegyezték túraleveleikben a fradisták, hogy minden korábbinál nagyobb közönség, ötvenezer néző előtt játszottak – még Brazília államelnöke, Washington Luís Pereira de Sousa is kilátogatott. A mi futballtörténelmünk szempontjából fontosabb, hogy ekkor, a Parque Antarcicában játszott először együtt a legendássá lett T betűs csatársor, a Tancos, Takács II, Turay, Toldi, Kohut ötösfogat. A Fradi 2:1-re nyert, mind a két gólt Takács II lőtte.

A következő találkozóra átutazott a társaság Rio de Janeiróba. Csatlakozott hozzá a túrán aztán a Fradi 1929-es, majd 1931-es túrájának ötletgazdája és főszervezője, a különösen egykori játékosársainak, Bródy Sándornak és Tóth-Potya Istvánnak nagyon megörülő korábbi FTC-futballista, Medgyessy Jenő, aki az előző idényben még a Flu edzője volt. Az eredeti tervek szerint a „magyar színű”, piros-fehér-zöld Fluminense lett volna az ellenfél, annak pályáján edzett is a szállodába beköltözés után a Fradi. Nagyszerű villanyfény, nappali világosság várta a csapatot, a játékosok eleinte csodálkoztak, majd – a két kapus, Amsel „Náci” és Siflis „Culi” dünyögése-morgolódása közepette – gyorsan hozzászoktak ahhoz, hogy fehér olajfestékkel bekent labdával játszanak a jobb láthatóság érdekében. Végül július 4-én nem a Flu, hanem Rio állam akkori bajnoka, az América FC ellen lépett pályára a Ferencváros. A mezőnyfőlény ellenére Toldi Géza az utolsó percben mentette legálább döntetlenre (1:1) góljával az eredményt.

Ezen nem volt nyereséi esély, a következőn, július 7-én, Rio állam válogatottja ellen annál inkább. A szakadó esőben a kis Taki két, illetve Toldi egy góljával már 3:0-ra vezetett a Fradi, amikor De Castro, a játékvezető akcióba lépett. Pontosabban: kivonta magát az akcióból. Mert a brazil játékosok durvaságait egytől egyig figyelmen kívül hagyta. A Dél-amerikai Magyar Hírlap így írt: „Az utolsó pillanatban Kohut szédületes iramban száguld a felpályáról, már túl van a halvesoron is, amikor Espanol páros

lábbal ugrik bele. A rúgás, ha talál, feltétlenül csonttörés. De Kohut elugrott és a földbe rúgó játékos jajgatva terült el. Mint később megállapították, a láb-szárcsontja tört el.”

Július 10-én (legalábbis brazil források szerint, ugyanis a ferencvárosi klub dokumentumai általában egy nappal későbbre teszik, tudjuk be az eltérést az időeltolódás miatti különbségnek) minden addiginál nehezebb feladat várt a Ferencvárosra. A zöld-fehérek a brazil válogatott ellen léptek pályára, a Fluminense stadionjában, a Laranjeirasban. (Magyarul: a Narancsligetben.) A helyi válogatottat riói és São Pauló-i játékosok alkották, a kor olyan kiválóságait vonultatta fel, mint a kapus, a már az América elleni meccsen megismert Joel, valamint Fausto, Feitico és Nilo. A helyi, s már idézett Magyar Hírlap a 2:0-s vereség után ismét a játékvezetőben, Arthur Antunes de Moraes e Castróban találta meg a főbűnöst: „Arthur Moraes a neve, meg kell jegyezni minden magyarnak ezt a nevet, hogy ez a brazil ember emléke soha ne mosódjék el emlékezetében. Aki minden emberséget, sportszerűséget pofon csapva beállt tizenkettediknek, hogy megverje a veretlen, dicső tizenegyet.”

A zöld-fehérek mindenütt nagy közönségsikert arattak, rendkívül népszerűek voltak – derül ki a korabeli helyszíni beszámolókból. Aki akarja, elhiszi, aki kételkedik, az nem. Ám tény: már az első három mérkőzés után újabb meghívást kapott a csapat, a chileiek is szerették volna fogadni a magyar profi futball addigi kiemelkedően legeredményesebb alakulatát. Szigeti Imre a szabályoknak és a szokásoknak megfelelően engedélyt kért az MLSZ-től a portya meghosszabbítására, de nem kapta meg, a szövetség illetékesei ragaszkodtak ahhoz, hogy a küldöttség hazaérjen az 1929–1930-as idény rajtjára.

Két héttel a Dél-Amerikába érkezés után visszaveszt a Ferencváros formája, holtpontra jutott a játékosok fizikai állapota, akklimatizálódási nehézségekkel küzdöttek. (Noha a portyalevelek egy részé-

A zöld-fehérek a Palestra Italia bankettjén

Formaruhás fradisták a tengerparton.
Nagy feltűnést keltek a járőkelők között.

ben éppen az ellenkezőjéről írtak a lelkes informátorok, kiemelve, milyen jó erőben van a csapat.) Részben ennek, ám részben az ellenfél vitathatatlan játékerejének volt tulajdonítható a São Pauló-i olaszok kedvenc klubja, a mai Palmeiras elődje, a Palestra Italia elleni 5:2-es vereség. Akkoriban nagy divatnak számított egy-egy mérkőzésre is kupát felajánlani, a két zöld-fehér együttes is egy míves serlegért játszott. A kint élő Rónai István hazaküldött beszámolója szerint a díjat a helyi szövetség adományozta, ellenben a brazil klub forrásai szerint éppen Rónairól nevezték el a kupát (Taça Estevão Ronai), ebből azt vélelmezhetjük, ő maga ajánlotta fel.

São Paulót elhagyva kétezer kilométeres hajóút végén Montevideóban kötött ki a ferencvárosi küldöttség. A brazíliaihoz hasonlóan pazar fogadtatás, magyar nemzeti viseletbe öltözött kislány, Himnusz-éneklés, sőt Henry Ruelle, az Uruguayba akkreditált (egyébként holland) tiszteletbeli magyar konzul és összesen vagy másfél ezer kivándorolt honfitársunk várta az óhaza legerősebb futballklubjának képviselőit.

Meg azt, hogy pályára lépjenek a világ legjobbjai ellen. Az uruguayi Célestét akkoriban két olimpiai bajnoki címe, az 1924-es és az 1928-as ötkarikás torna megnyerése ültette a trónra. Már akkoriban e két cím miatt alkalmanként világbajnoknak titulálták – erre csak egy évvel később, a hazai rendezésű Mundialt megnyerve lett méltó.

A Nemzeti Sport így számolt be a Ferencváros hosszú történetének egyik legértékesebb idegenbeli sikeréről: „Uruguay világbajnok csapatát 3:2 (3:0) arányban legyőztük. Délután három órakor, napsütéses időben állottunk fel a pályán, melynek nézőtérén harmincezer főnyi közönség tombolva üdvözölt. (A korabeli sportlap tudósítását megszakítjuk egy későbbi információval. Csak a játékosok hazaérkezése után, elmondásukból derült ki, hogy megtekintette a nagy derbyt az éppen Montevideóban fellépő Josephine Baker is. Mi több, a legendás revütáncosnő a Ferencvárosnak szurkolt! Nem találomra tette. Egy évvel korábban az Erzsébet körüti Royal Orfeum Revüben Miss Baker megőrizte a buda-

pesti férfinépet banánszoknyás sztriptízával. Szurkolóként viszonzta a Royal közönségének szeretetét. – A szerzők.) Szokásos üdvözlésünk után a közönség elnöke tette meg a kezdő rúgást. A csapat hihetetlen erővel és lendülettel kezdte a játékot már az első percben. Nagyszerű taktikával, fényes passzával zavartuk meg az ellenfelet, mely valósággal megbűvölve futkosott kombinációink gyilkos húzásai után. Egyik szellemes akció a másikat követte s a közönség egyik bámulatból a másikba esett. Szinte nem is tudta buzdítani csapatát, annyira meglepődött a játékosokkal együtt.

Hungler II János
csapatkapitány zászlót
cserél São Paulóban

A 7. perc már eredményes volt, Kohut rohan el a labdával, s a túlsó oldal felé szálló beadását Rázsó a hálóba juttatta, 1:0.

Iramunk nem csökken. Az ellenfél attackjai megakadnak a védelmen, amelynek ma is Hungler a legerősebb oszlopa. A halvesor egyre-másra előredobja a csatársort, és a 18. percben ismét Kohut jut jó helyzetbe. Beadása most is kitűnően sikerül, és Takács II lába biztos Montevideóban is, 2:0.

A siker mintha friss áramot sűrítene minden emberünkbe. Grandiózus játékot játszik az egész csapat, s az ellenfél csak vergődik vele szemben. Baloldalunk nagyon nagy a támadásban.

A 23. percben Obitz remek passzal ugratja ki Takács Jóskát, és máris a hálóban a harmadik gólunk, amelyről ebben a pillanatban nem hittük, hogy az utolsó is, 3:0.

Eddig a legtisztább futball uralkodott a pályán. Uruguay csapata azonban ezt az eredményességet

már nem igen bírta elviselni. A csapat kétségbeesve küzdeni kezdett, s fokról fokra erőszakosabban lépett fel ellenünk szemben.

Ez az erőszakosság és a huszonöt perces huszárós támadássorozat tette azt, hogy most már jobban szóhoz jutott az ellenfél, és változatosabb lett a játék. Kornereken kívül azonban semmi komoly eseménye nem volt a félidőnek: az eredmény maradt.

A vereség árnya lebegett a félidőben az uruguayiak felett. A közönség bámulattal adózott játékunknak, az ellenfél azonban nem adta meg magát. Valami elkeseredett hangulat lett úrrá a nézőtéren és a pályán egyaránt, ami a bírót is magával ragadta. Nem torolta meg megfelelően az ellenfél erőszakosságát, határozottan nyomott bennünket.

Sok támadásunk fulladt el szabálytalan szerelés vagy szabálytalan ítélet miatt, és nem tudtuk előnyünket növelni. Az ellenfél lendületes rohamait azonban jól tartottuk mindvégig. A bíró azonban hat perccel hosszabbított, s ebben az időszakban csúnyult el a szép eredmény.

A 91. percben Amsel kapuja elé nyomult az uruguay-csatársor, és teljesen szabálytalanul nyomták be a labdát a hálóba. A harmincezer néző azonban megváltásnak látta a gólt, és féktelen örömmel ünnepelt: a bíró gólt is adott, 3:1.

Tovább folyt a rohamozás, noha a játékidő már lejárt. Védelmünk állta azonban a harcot, de a 95. percben indokolatlan tizenegyest diktált a bíró, amiből a második gólját szerezte a világbajnok együttes, 3:2."

Utólag már tudjuk, vitathatatlanul ez és a következő találkozó jelentette a túra csúcspontját. Azon a Ferencváros Takács II, Kohut, Turay és Szedlacsik egy-egy góljával 4:1-re legyőzte Montevideo a helyi sajtó szerint hét olimpiai résztvevővel (ebben az esetben azt is írhatták volna: hét olimpiai bajnokkal), felálló válogatottját.

Ez már túl sok volt a futballjukra okkal büszke uruguayiaknak, akik még az első mérkőzésről hiányzó nagy csillagot, Andradét is bevetették a magas összegért kiharcolt visszavágón. Ugyan a kor egyik legjobb dél-amerikai bírója, az 1928-as olimpi-

A brazilok megadták a módját a vendéglátásnak. Elegáns autókkal szállították a magyar futballistákat.

án és az 1930-as világbajnokságon is szerepet kapott Domingo Lombardi nem leplezte elfogultságát honfitársai iránt, Tóth-Potya István edző a soros túralevelében elismerte, hogy a hazaiak „az első félidőben mutatott játéku alapján rászolgáltak a 3:0-s győzelemre”. Majd még hozzátette: „A vereség ellen nem tehattünk semmit, s ha tizenegy ördögge változott volna a tizenegy fiú, akkor is elszenvedtük volna a vereséget.”

Montevideóban július végén ismét behajózott a társaság, s átkelve a Rio de la Platán kikötött Buenos Airesben. Tulajdonképpen villámlátogatást tett csak az argentin fővárosban, mert miután 4:3-re legyőzte a River Plate együttesét, már indult is vissza a portya utolsó uruguayi mérkőzésére. A nem sokkal korábban Európában járt Peñarol 1928-ban és 1929-ben is megnyerte az országos bajnoki címet, okkal tartották a világ egyik legerősebb klubcsapatának. Az arany és fekete színt viselő gárda ellen a Ferencváros nagyon tisztességesen helyállt: csak jelentős bírói segédlettel tudott nyerni az uruguayi csapat 2:0-ra. Érvényesült itt is az a „szabály”, amelyet Szigeti Imre említett az egyik levelében: „Mindzen mérkőzésen, ahol hazai játékvezető dirigál, kétgólos hátrányból indulunk.”

Érdekes, hogy Argentínában kevésbé részrehajló bíraskodással találkozott a magyar csapat, így aztán kétszer is legyőzte a Racing Clubot (mindkét-szer 2:1, az elsőt Turay szerzett két gólt, a másodikon ő és Takács II egyet-egyet), s óriási küzdelemre készítette a magyar sajtóban még az uruguayiaknál is többre tartott argentin válogatottat. Talán azért, mert e találkozót 2:0-ra elveszítette az Amsel – Hungler, Papp – Furmann, Bukovi, Obitz – Tancos, Takács II, Turay, Toldi, Kohut összeállítású tizenegy, az utókor kevesebbszer emlegeti, mint a Céleste legyőzését. Pedig ezen a találkozón is nagyszerűen játszott a sok utazástól már fáradt társaság. Az utolsó tíz percben kapott két góllal elveszített összecsapásról így írt a Sporthírlap: „A játékban egyenrangú volt a Ferencváros, azonban a túra erőltetett mente már mutatkozott, és elég volt a második félidőnek két szerencsétlen pillanata, hogy a mérkőzés

Uruguay államelnöke, Juan Campisteguy (balról a második sötét öltönyös) is fogadta hivatalában a zöld-fehérek küldöttségét. Mellette Szigeti Imre, aki később edzőként (!) két bajnoki aranyat nyert a montevideói Nacionallal.

veszendőbe menjen. Az eredmény azonban minden körülmények között értékes, hiszen otthonában egy világbajnokjelölt válogatott ellen állott ki a túrójának végét járó magyar klubcsapat." Egy argentin futballtörténelmi blog, a De Puntín szerint akkoriban olyan kiváló csapatok is jártak az országban túrázni, mint a Real Madrid, a Barcelona, a Motherwell, a Chelsea, a Torino, a Bologna vagy a Hakoah All Stars, de egyik sem ért el a Ferencvároshoz hasonló eredményesort!

A portya utolsó állomására a zöld-fehérek küldöttsége visszatért Brazíliába. Az MLSZ tiltása ellenére, ugyanis már a Racing elleni második találkozó is túllépte a szövetség által kinntartózkodásra engedélyezett határidőt. Ám a Fradi vezetői, meglátva a paulisták ajánlatát, úgy döntöttek, vállalnak még egy mérkőzést, ismét kiállítják a fiukat São Paulo állam válogatottja ellen. A legénység 2:1-es vereséggel zárta a túrát.

„A Ferencváros ezúttal olyan nagy feladat elvégzésére vállalkozott, amelyet eddig még egyetlen magyar csapat sem oldott meg. Ennek a vállalkozásnak első állomása Brazília volt, amelynek futballja a dél-amerikai rangsorban a harmadik helyen áll. Előtte Argentína tartja ez idő szerint a második helyet, míg az elsőn a párizsi világbajnokság óta, kétszeres olimpiai koszorúval övezetten büszkén, magabizón áll Uruguay labdarúgója. Az egész magyar futballtársadalom és a szakértők legnagyobb része is úgy vélekedett, hogy a túra első részét legalább is fél sikerrel járja végig Közép-Európa bajnoka, de a második felében, amikor majd a világbajnok csapattal kerül szembe annak otthonában, feltétlenül elvéri. Ennek a felfogásnak a legfőbb indoka az volt, hogy a Ferencváros nincs abban a fényes formában, amelyben tavalyi, világraszóló sikereit elérte Egyiptomtól kezdve az angol kupa győztesének, a cseh és osztrák bajnok megsemmisítő fölényű legyőzésén keresztül a magyar bajnokság és a Közép-európai Kupa megnyeréséig. Vitathatatlanul igaz, hogy a '928-as tavasz nagy játékát az elmúlt évben egyetlen egyszer sem produkálta teljes szépségében és nagyságában a zöld-fehér gárda, s ez a körülmény némi aggodalomnak joggal szolgálhatott alapul" – írta a Nemzeti Sport, miután a Ferencváros hazaérkezett a magyar klubfutball történetének egyik legsikeresebb túrójáról, Dél-Amerikából.

A csapat három országban, Brazíliában, Uruguayban és Argentínában lépett pályára, tizennégy mérkőzést játszott, csupa kiváló ellenféllel szemben. Legyőzte Uruguay válogatottját (3:2), São Paulo válogatottját (2:1), az argentin élklubok közül a River Plate-et (4:3) és kétszer a Racingot (2:1, 2:1), valamint Montevideo válogatottját (4:1) is! Döntetlent játszott az Americával (1:1) és Rio állam tizenegyével (3:3). Vereséget csak a brazil válogatottól (0:2), a

brazil Palestra Itáliától (2:5), az egy évvel később világbajnoki ezüstérmét nyerő argentin válogatottól (0:2), a kétszeres olimpiai bajnok, 1930-ban világbajnok Célestétől (0:3), a montevideói Peñaroltól (0:2) és a „paulisták” válogatottjától (1:2) szenvedett.

Minden sikeren túltett a világ legjobbjának tartott Céleste 1929. július 21-i legyőzése! „A Ferencváros győzelme a magyar futballnak fennállása óta egyik legnagyobb bravúra, méltó megkoronázása a bajnokságban és a Közép-európai Kupában elért sikereknek. A Ferencváros ezzel a győzelmével óriási szolgálatot tett a magyar futball és a magyar nemzet ügyének, s kiérdemelte mindnyájunk háláját és tiszteletét” – írta a Nemzeti Sport a beszámolójában.

Itthon az MLSZ drákói szigorral lépett fel a Massilia nevű hajón hazafelé ringatózó zöld-fehérek ellen. Felfüggesztette a csapat játékjogát a késés miatt, a vádlottat, tárgyalás nélkül, távollétében ítélte el. Ahogyan a Nemzeti Sport az eufémia eszközeivel élve írta: „Csodálatos volna, ha az MLSZ ilyen hamar megfedekezne arról, hogy a Ferencváros volt az első európai együttes, amely szenzációs győzelmeket aratott a világbajnoki cím otthonában.”

(A szövetség később megenyhült. A világbírók visszakapták a három, engedély nélkül lejátszott meccs és a késedelmes hazaérkezés miatt felfüggesztett játékjogukat, más szavakkal az MLSZ nem fosztotta meg a csapatot értékes bajnoki pontoktól. A túra vezető triumvirátusra ellenben jókora büntetést rótt ki.) Az előírt augusztus 25-e helyett szeptember 3-án érkezett meg a párizsi gyorsal a zöld-fehérek közel három hónapon keresztül a világot járó küldöttsége.

A családtagokon, a barátokon kívül több ezer szurkoló várta a játékosokat, az MLSZ vezetői közül senki sem érezte fontosnak, hogy a pályaudvaron fogadja az egész Dél-Amerikában a magyar futballnak temérdek új hívet szerzett társaságot.

Unnapi összeállítás a hazaérkezés utáni sajtóból

A teljes küldöttség Santos városának kikötőjében